

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/269/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113238506
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4113238506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanému: G. Y., narodený X.X.XXXX, bydlisko X. C., t.č. D.. B. XX/XX, E. , o zaplatenie 2550,89 eura s príslušenstvom , o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 15.januára 2018 pod č.k. 16 Csp 123/2016-93 v zamietajúcej časti takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie sa v sume 1 816,60 eura s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil. Vo zvyšnej časti sa žalobu zamietol. Žalovanému proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznal. V dôvodoch písomného rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 5.11.2013, doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 15.11.2013 požadoval od žalovaného zaplatenie sumy 2 550,89 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania titulom zmluvy o úvere.

Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., ktorý je bankou ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 31.5.2005 zmluvu splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanému úver vo výške 100 000,00 Sk (3319,39 eura). V zmluve bola dohodnutá výška úrokovej sadzby 11,10% p.a. v deň podpisu, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2000,00 Sk, poplatok za správu úveru 50,00 Sk, mesačne, výška splátok 1450,00 Sk mesačne, splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 20.6.2005 a konečná splatnosť úveru na 20.4.2015. Z oznámenia o postúpení pohľadávok a zo zmluvy o postúpení pohľadávky a prílohy k nej zo dňa 28.6.2011 uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. . ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanému vo výške 4889,18 eura s príslušenstvom na žalobcu spoločnosť EOS KSI Slovensko s.r.o.. Žalobca výzvou zo dňa 18.7.2011 oznámil žalovanému, že ku dňu 18.7.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky a žiadal o okamžité splatenie do 1.8.2011 v sume celkom 5 062,11 eura. Výzvou zo dňa 28.10.2013 žalobca vyzval žalovaného ma zaplatenie pohľadávky vo výške 5 498,81 eura najneskôr do 4.11.2013. Z podania žalovaného zo dňa 1.12.2018 ,ktorú žalobca zaslal súdu po jeho výzve na preukázanie skutočností podľa § 92 ods. 7 zákona o bankách žalobca oznámil súdu, že dostatočným spôsobom preukázal súdu aktívnu legitimáciu (oznámením postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky), a že § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka spoločnosti, a táto norma nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Tiež poukázal na to, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už

splatná. Vyslovil názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. K podaniu priložil výzvu právneho predchodcu zo dňa 31.5.2005, ktorou tento oznamuje žalovanému, že je ku dňu 31.5.2010 v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1 495,64 eura, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 18.7.2011, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011 a podaní hárok zo dňa 19.7.2011.

Na daný skutkový stav aplikoval ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb.z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. Slovenskej obchodnej inšpekcie v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“) účinného v čase uzavretia zmluvy, § 2 písm. b) ZoSÚ § 3 ods. 1, 2 ZoSÚ, § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 2 OZ v aktuálnom znení, § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia, § 53 ods. 4 OZ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia, § 54 ods. 1, 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 39 OZ, § 524 ods. 1 OZ, § 526 ods. 1 OZ, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy, § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a v dôsledku späťvzatia žaloby v časti sumy 1 816,60 eura s prislúchajúcim úrokom z omeškania pre úhradu v tejto časti zo strany žalovaného konanie v tejto časti zastavil.

V ostatnej zamietajúcej časti uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za nesporne preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol záväzkovo právny vzťah, na základe zmluvy o úvere zo dňa 31.5.2005, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úverový limit 100 000 Sk / 3319,39 eura. Právny vzťah medzi stranami sporu je spotrebiteľským vzťahom, preto je ho potrebné posúdiť aj podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) o spotrebiteľských zmluvách, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s prihladnutím na právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy o úvere. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Vzhľadom ku skutočnosti, že právnym predchodcom žalobcu bola banka, ktorá svoju pohľadávku voči žalovanému postúpila na nebankový subjekt, je potrebné aby terajší žalobca preukázal, že boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to že ide o pohľadávku, ktorá je po splatnosti, žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný na omeškanie a po tejto výzve omeškanie trvalo nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Iba za preukázania týchto skutočností mohlo dôjsť zo strany banky k platnému postúpeniu pohľadávky. Zo žiadnych v spise založených listín nevyplýva splnenie všetkých uvedených podmienok. Žalobca síce predložil súdu výzvu právneho predchodcu zo dňa 15.6.2010, no nepreukázal, že táto výzva bola aj reálne doručená, resp. doručovaná žalovanému, keďže zo žalobcom predloženého podacieho hároku zo dňa 19.7.2011 bolo doručované oznámenie o postúpení zo dňa 18.7.2011. S tvrdením žalobcu, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách sa nestotožnil. Predmetné ustanovenie neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, pričom ide o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Toto vyplýva jednak zo znenia citovaného ustanovenia (... môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku ...) ako aj jeho zaradenia do časti zákona o bankách, ktorej nadpis v súčasnom znení znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo", a teda účelom tohto ustanovenia nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky.

Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 7 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 OZ, na ktorú neplatnosť súd ex offo prihlíada. Navyše zo spisového materiálu vyplýva, že banka postúpila svoju pohľadávku, ktorá v čase postúpenia nebola v celom rozsahu splatnou, keďže mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil žalobca. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je výlučne oprávnením banky, ktoré môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky na nebankový subjekt. S bankovým úverom, ktorý nie je splatný, nemôže nakladať nebankový subjekt, pretože nesplatený úver od banky je produktom banky, ktorý je pod dohľadom Centrálnaj banky so stanovenými pravidlami pre bankový sektor a nebankový subjekt nie je oprávnený používať akékoľvek bankové oprávnenia a ani používať bankové úvery. Vzhľadom na uvedené nemôže byť platná zmluva

o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže žalobca nepreukázal aktívnu legitímáciu, ďalej zmluvu o úvere nepodrobil prieskumu z hľadiska splnenia náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zákonov s tým súvisiacich a žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal nárok na náhradu trov konania trovy konania nepriznal, pretože z spisového materiálu vyplýva, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Preto súd s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a na rozumné usporiadanie procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 CSP) rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca podal proti rozsudku v zamietajúcej časti odvolanie. Citoval ustanovenie § 92 ods. 8, § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, bod 19.16 VOP podľa ktorých klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek pohľadávky, bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené, nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú. Ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách nevylučuje úpravu vzťahov odchyľne od tohto zákona. Na podporu svojho tvrdenia citoval rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 19Co 2/2017, 9Co 35/2013. V závere uviedol, že v konaní preukázal výzvu doručení jeho právnym predchodcom žalovanému, doručenie žalovaný nespochybnil. Ďalej uviedol, že podľa jeho názoru ustanovenie § 98 ods. 1 zákona o bankách nemožno spájať s jeho aktívnou legitímáciou, opäť citoval rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 19 Co 2/2016., 9Co 20/2016. V závere uviedol, že oznámenie o postúpení pohľadávka zakladá jeho aktívnu legitímáciu na vymáhanie pohľadávky, poukazujúc na rozhodnutie NS SR 4 Obo 2210/01., KS v Nitre 9 Co 133/2013, Krajského súdu v Košiciach 9 Co 704/2015. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, alebo ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

5. Zákom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01.07.2016 nový Civilný sporový poriadok.

Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do

úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd, preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie žalobcu, dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania podaného žalobcom. Súd prvej inštancie v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, svoje rozhodnutie podrobným spôsobom, zaoberajúc sa každou námietkou žalobcu, ktoré uviedol v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v podanom odvolaní, uvádzajúc svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aplikoval v danej veci správne právne predpisy na správne zistený skutkový stav veci. Tieto skutočnosti odôvodňujú postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 2 CSP, keďže s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil a preto ďalej na tieto dôvody iba poukazuje.

8. Žalobca opakovane podáva odvolania z vyššie uvedených dôvodov napriek tomu, že súdy k uvedenej problematike zaujali právny názor a NSSR vychádzajúc z rozhodnutia NS SR 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018 publikoval rozhodnutie v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 1/2018 v tomto znení:

„Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakázané. „

V rozhodnutí uviedol, že vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

Podľa § 92 ods. 8 ZoB v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa.

Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, lebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia.

9. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu, rozhodol v súlade s vyššie citovaným R1/2018. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania ako vecne správny potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v tomto konaní žiadne trovy o výške .

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).